Molnár Kati

Verseim - - képeim

Verseim -
- képeim

Verseim -
- képeim

ISBN: 978-963-89850-6-4

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks
infoszponzor@gmail.com

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....6. oldal

Alfától.....7. oldal

Ámulat.....8. oldal

December.....9. oldal

Karácsony.....10. oldal

Ahogy jönnek.....11. oldal

Milyen kék.....13. oldal

Fohász.....15. oldal

Az élet álom.....17. oldal

Valaki.....19. oldal

Bűnvallás.....21. oldal

Nehéz, de.....23. oldal

Hallod, ugye... .....25. oldal

Kiáltás.....27. oldal

Kétségek közt.....29. oldal

Kérő imádság.....31. oldal

A fák himnusza.....33. oldal

Köszöntelek Uram... .....35. oldal

Körforgás-haiku – 1. .....37. oldal

Körforgás-haiku – 2. .....38. oldal

Körforgás-haiku – 3. .....39. oldal

Körforgás-haiku – 4. .....40. oldal

Hosszú tél után.....41. oldal

Télbegubózva.....43. oldal

Úgy szeretnék.....45. oldal

Hála.....47. oldal

Alfától

Járom az erdőt,
járom utamat,
talpam alatt kő és gyökér,
fenn az égen a madarak.

A nagy meleget szél enyhíti
s fuvallatára zizzennek a levelek,
fülembe méh döngicsélget,
eltévesztve a helyet.

Óh nem, virág én nem vagyok,
nem szívsz belőlem mézet, illatot,
menj tovább,
míg jobb helyet találsz.

Madarak énekelnek,
ettől olyan mély a csend,
felhők jönnek, elvonulnak,
tobozok széltől lehullnak,
mi lesz veled, mi lesz veled.

Fenn az ég kékjében bárányok
legelnek,
idelenn a zöldben esőház hívogat,
mindenből a nyugalom árad,
hogy megtaláljam magamat.

Átsüt a nap a lombokon,
a fény felé húz szívem,
ütemesen ismétli, hogy
menni kell, menni kell,
ó teremtő Istenem, nekem.

Felfelé visz utam, velem jössz, hiszem,
a teljesség felé viszed,
elfáradni nem hagyod szívem.
Forrásodnál megállunk,
és akkor végre
letehetem eléd életem
s bizton nézhetek az égre.

Ámulat

Csak állok és nézem
ahogy ott magasodik
földbe gyökerezve
a horizont felett.

Mózes évnyi cédrus
örök zölden áll a
csupasz fák között,
egyedül sem magányos.

Vastag ágai az
égnek kapaszkodnak,
hogy aztán sóhajtva
ölelésre hulljanak szét.

December

Fehér ruhát öltött a természet,
szűz fehérség takarja a földet,
az avar sárga színe elenyész,
a megmaradt levél az ágon hóba vész.

Tél telet követ, s a nyár hol van már,
mikor madárdaltól hangos volt a táj?
Csend van, csak valahol kutya csahol,
azután elhallgat ő is és bevackol.

Alszik a táj, a csend is csendesebb lett,
jó most így a meleg kályha mellett,
a szemközti házon sárga fények
jelzik, hogy itt-ott emberek is élnek.

Temetés, hófehér temető,
fekete gyász, fekete asszonyfő,
valahol, valaki nagyon egyedül van,
s a hó hallgat, de sír hangtalan.

Karácsony

Hideg barlang jászolában,
szalmapadlós istállóban
kétezer év távolában
testet öltött az Ige.

Eljött, mivel vigasz kellett
a megfáradott embernek,
nyomorult, megtört lelkeknek
nehéz sorsuk volt, bizony.

Kicsi gyermek alakjában
született a földre bátran.
Anyja, szerető karjában
Jézusát ringatta el.

József szeretettel nézte,
Úrnak hálát adva érte,
felneveli, azt ígérte
és óvja, vigyázza Őt.

A pásztorok körül állták,
süvegelték, úgy imádták,
Máriát tejjel kínálták,
öröm csillant szemükben.

Betlehemi jászol felett
Magasan egy csillag fénylett.
A Megváltó megszületett!
Igaz lett a prófécia,
megszületett Isten fia!

Ahogy jönnek

Harangzúgás
Vasárnap van
Itt vagyok, s Te nem jössz
Várlak, mindhiába
Nem jössz
Miért, miért
Rossz egyedül
Hívlak, várlak
Lásd, könnyezem
Megszánhatnál
Vigasztalan szívem
A templom hűvösében
Most üres a magány
Pedig mise van éppen
Vannak is sokan
Mégis, mégis
Vagy tán épp azért
Itt vagyok és mégse
A testem itt
A lélek másutt

*

Egy érintés kéne most
Ne csüggedj
Ne félj
Nem vagy egyedül
Veled vagyok

Milyen kék

Milyen kék az őszi ég,
hogy festeném, ha festenék?

Ez a kék nyugalmat áraszt,
békés, szelíd színétől
oldódik a bánat.
Érzéseim messze járnak,
milyen mélység, milyen távlat!
A kéken túl vajon mi várhat?

Ősz van, hull a fák levele,
az Idő baktat, s én is vele.

Fohász

Ma elnéztem a nyárfa lombját,
ahogy az alkonyi sugárnál
ünneplőbe öltözött,
s a rezgő nyárfa-levelektől
szívembe béke költözött.

Csend és nyugalom
nyugalom és béke,
szívem hálájával telten
néztem fel a magas égre.

Az élet álom

Az idő bezár,
a párkák gúzsba kötnek,
csak az Örök a szabad.
A lét értelmét keresem,
 Hogy megtudjam, minek,
miért vagyok s kinek?

Éltünk percei,
mint az álmok olyanok,
s talán az is, nem tudhatjuk,
de ebben vagyunk szabadok.
.

Életünk örök,
de egyedül ez nehéz.
A teljes életet remélve
éljük együtt immár
a teremtés kínját s örömét.

2006

Valaki

Valaki lázadni akar,
valami lázadást szít,
Valaki nem tud megnyugodni,
valami nyugtalanít,
Valaki tisztán akar látni,
valami eltakarja a fényt,
Valaki jó szeretne lenni
s a kísértést hozza elénk.

Valami szólni akar bennem,
Valaki megszólít – Ne félj!
valaminek mozdulnia kéne,
Valaki mondja – Higgy bennem, remélj!
Valami megnyugodni vágyik,
Valaki nyugtatja szívem,
szeretetet vágyok adni ott,
hol a Szeretet végtelen.

Bűnvallás

Szorít, markol, fojtogat
egy vágy, egy szó, egy pillanat,
egy kép, egy hang, egy rezdülés,
égőn fájó emlékezés.

Valami kínoz legbelül,
valami, ami lelkemre ül,
mitől nyugtom nem lelem,
az a régi életem.

Ó bár tudnám úgy letenni,
hogy sírni tudnék, sírni, sírni,
könnyeimtől megtisztulva
élném napjaimat újra.

De nem megy a sírás nekem,
a lelkem sír, s száraz szemem,
a könny megreked legbelül,
ott motoz rendületlenül.

Jó lenne végre megnyugodni,
a forrást hagyni felbuzogni
és szívből bűneimet bánva
sírni, sírni, sírni, sírni.

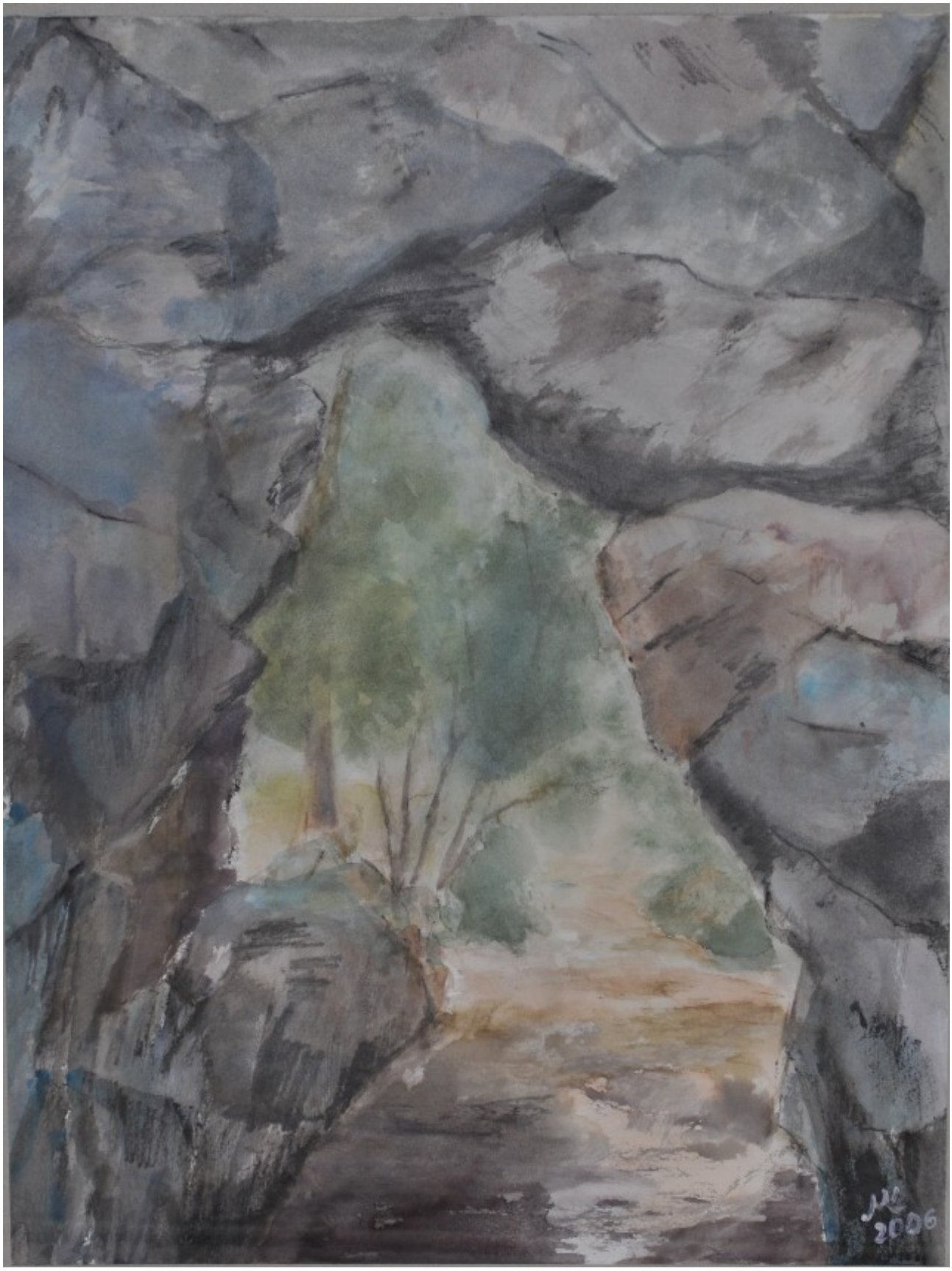
2006

Nehéz, de

Nehéz
elképzelni a képzelhetetlent,
kimondani a kimondhatatlant,
meglátni a láthatatlant,

de lehet
szívvel érezni az érezhetőt,
a szenvedésben megtalálni Őt,
a reményt adó, egyetlen Üdvözítőt.

Hallod, ugye...

Hallod, ugye hallod,
hallod azt az égi hangot,

ami csak neked szól
lágy esőből, fuvallatból.

S hallod, ugye hallod
dühöngő viharban,

sírásban, jajban
megrendülni az eget,

s hiszed-e, hogy akkor is
ott van Ő veled?

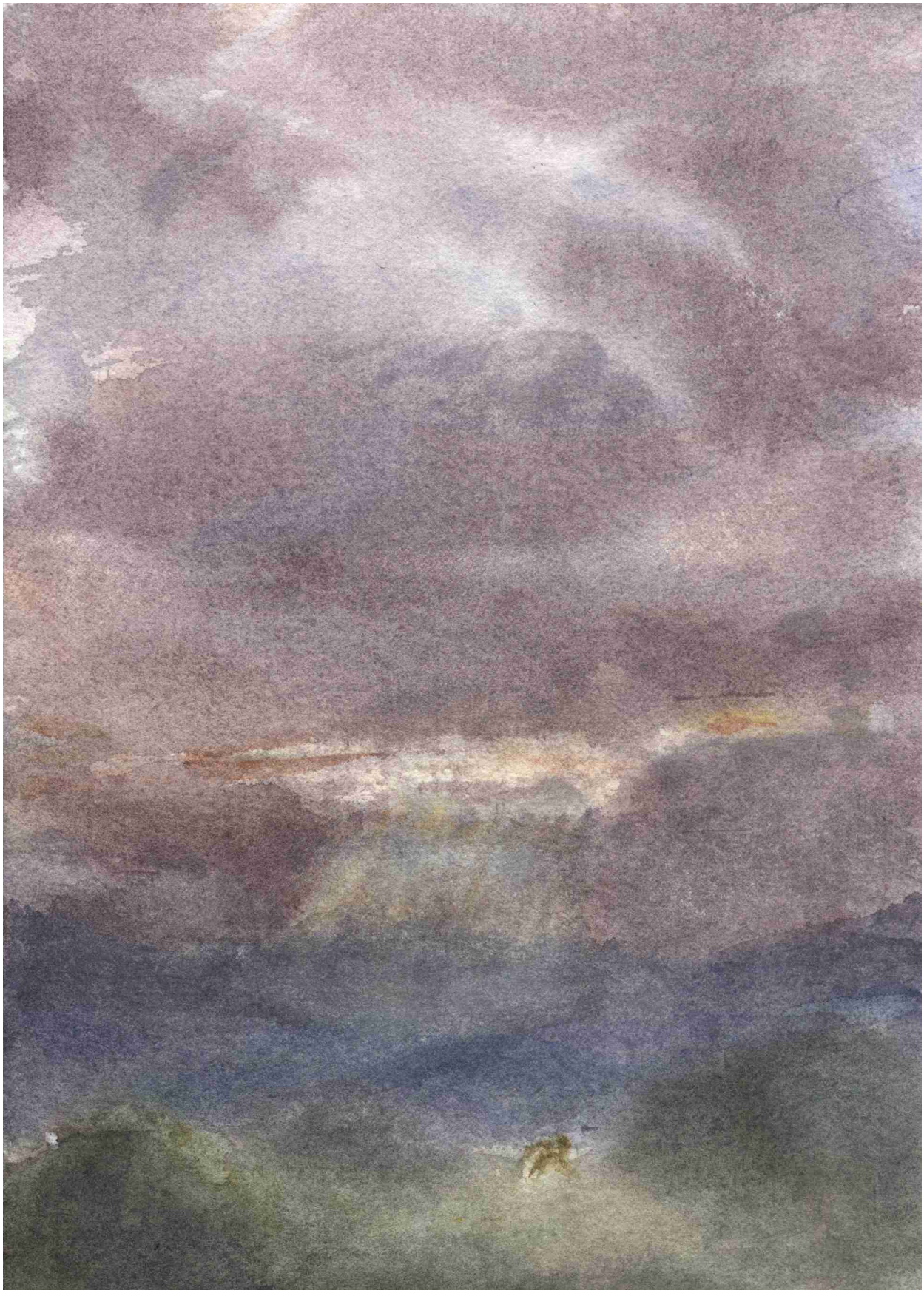

Kiáltás

Nem lehet, hogy nincs miért,
kell, hogy legyen válasz is,
s nem törődve a világgal,
békém leljem, bárhol is.

Még nem tudom, hol találom,
de zajt hallok idebenn,
s futok magam elöl is,
míg lüktet, ver a szívem.

Megyek úttalan utakon,
lejtőn, kapaszkodókon át,
de hogy hova is tartok én? -
zaklatottan nem látom át.

Fogyatkozó erőm megállít,
gondolatom csendre int,
s egy sziklakőnél megnyugodni
megállok egy percre, itt.

Visszanézek, honnan az út
egyre felfelé vezet,
és keresek, nagyon keresek
egy biztató, erős kezet.

2010

Kétségek közt

Ó Hit,
reménységem, kapaszkodóm, vezérfonalam!
Mit tegyek, hogy bennem légy, bizonyosság nekem,
hogy a halállal nem törik meg életem.
Reményt adj, az öröklét reményét e földön,
hisz Te mindannyiunk vigaszául jöttél el,
a kereszt hordozásában Te erősíted lelkünket,
erőt adsz nekünk, hogy ne csüggedjünk el.

De most?! -
csak ülök, és meredten bámulom a semmit,
hiába minden, nem jön a vágyott gondolat.
Csak ülök, és bambulva bámulok egyre,
lelkem sivár, a lélek bennem elakadt.
Jöhetne már egy biztató sugallat,
de hiába minden, csak így megy ez tovább,
bámulok, szemem a semmibe meresztve
és várom, csak várom a Lélek fuvallatát.

2006

Kérő imádság

Taníts meg szívből sírni
Taníts meg szívből nevetni
Taníts meg elfogadni
Taníts meg mindent adni
Taníts meg szeretni tudni

Taníts, hogy vágyamat feladjam
Hogy amit adsz, elfogadjam
Taníts meg a jóra, szépre
Taníts meg az öröklétre
Taníts az utadon járni
A csendedet magamba zárni
Add, hogy szavadat megértsem
A Lélekkel szívembe véssem
Mélyítsd el a hitet bennem
A kegyelmeket ne feledjem
Tudjam, itt vagy énmellettem
Ne hagyj távolodni engem
Szólj hozzám a Te Igéddel
S add, hogy Igéidet értsem
S ne legyek süket, s ne legyek vak
Szívemmel lássak és hallgassalak

A rossz gondolatot vedd belőlem
Bűneimet űzd el tőlem
Töltsd be szívemet reménnyel
Világító fényességgel
A rosszat jóra felcserélni
Taníts meg könnyű szívvel
Szabadon Tebenned élni.

JK
2009

A fák himnusza

Egy esztendőt megint betemetett a hó.
A fák évgyűrűt növesztenek, és való,
hogy ettől ők erősebbek lesznek
s növekedvén, további gyökeret eresztve
várják a napsütést, az éltető esőt.

A fák! - mennyire csodálom őket, hiszen
életerővel, minden küzdelemben,
szárazságban, forróságban megharcolni
elemekkel, képesek állva maradni,
kilátástalan helyzetekben sem vesztesek.

A teremtett világban ők az őrállók,
augusztusi nagy melegben enyhet adók,
fészkelő madaraknak, hogy szállásuk legyen,
adnak ők rejtett ágakon, leveleken,
és makkal etetik az erdő vadjait.

Ők adják a frissességet, a jó levegőt,
az őszi színeket, a gyönyörködtetőt,
a zúzmarás, deres téli szépséget,
amik felüdítik, feltöltik a lelket
és viselik annak súlyát, nehezét.

Hosszú éveket nem élnek szegények,
ha vad vihar villáma sújtja őket,
de hirtelen haláluk is tud még szolgálni,
kályhába befűtve jó meleget adni,
mosolyt varázsolni a dermedt szívekre.

Erdők fái, kertek fái s mind mi zöld,
a Teremtőt dicsőítsd és üdvözöld!

JK
2007

Köszöntelek Uram...

a kék egedért, a zöldellő fákért,
talpam alatt a gyökerekért,
a kergetőző pillangókért,
madarak szárnyaló daláért,
felhők gomolygó vonulásáért,
sziklák fehér szigoráért,
árnyékok rejtelmeiért,
szellők sóhajtásáért,
lepkék öröm táncáért,
tavaszi virágok színeiért,
a lila, sárga és piros
szívmelengető szépségéért,
füvek hajladozásáért,
lelkem nyugalmáért.

Hogy tudsz mindenben jelen lenni,
mindent átfogni, átkarolni,
rejtély, mit csak megköszönni lehet.

Köszöntelek Uram,
köszöntelek.

Körforgás-haiku – 1

Színes a világ,
a tavasznak fényében
új élet indul.

Pezsdül az élet.
Fészekrakó madárnak
fa ágát nyújtja.

Eget hasogat
a hangos csivitelés,
hívogatnak ők.

Lét hírnökei,
Isten ajándékai,
énekeljetek!

Körforgás-haiku – 2

Álmodj szebb jövőt
világosságról nekem.
Napról énekelj!

Itt a nyár, a nyár!
Megrezdülnek a vizek,
zöldellnek a fák.

Forrón és vadul,
szikrát gyújtó tűz a táj.
Ne hagyj elégnem!

Elköszön a nyár,
fák között a szél zenél.
Megremeg a szív.

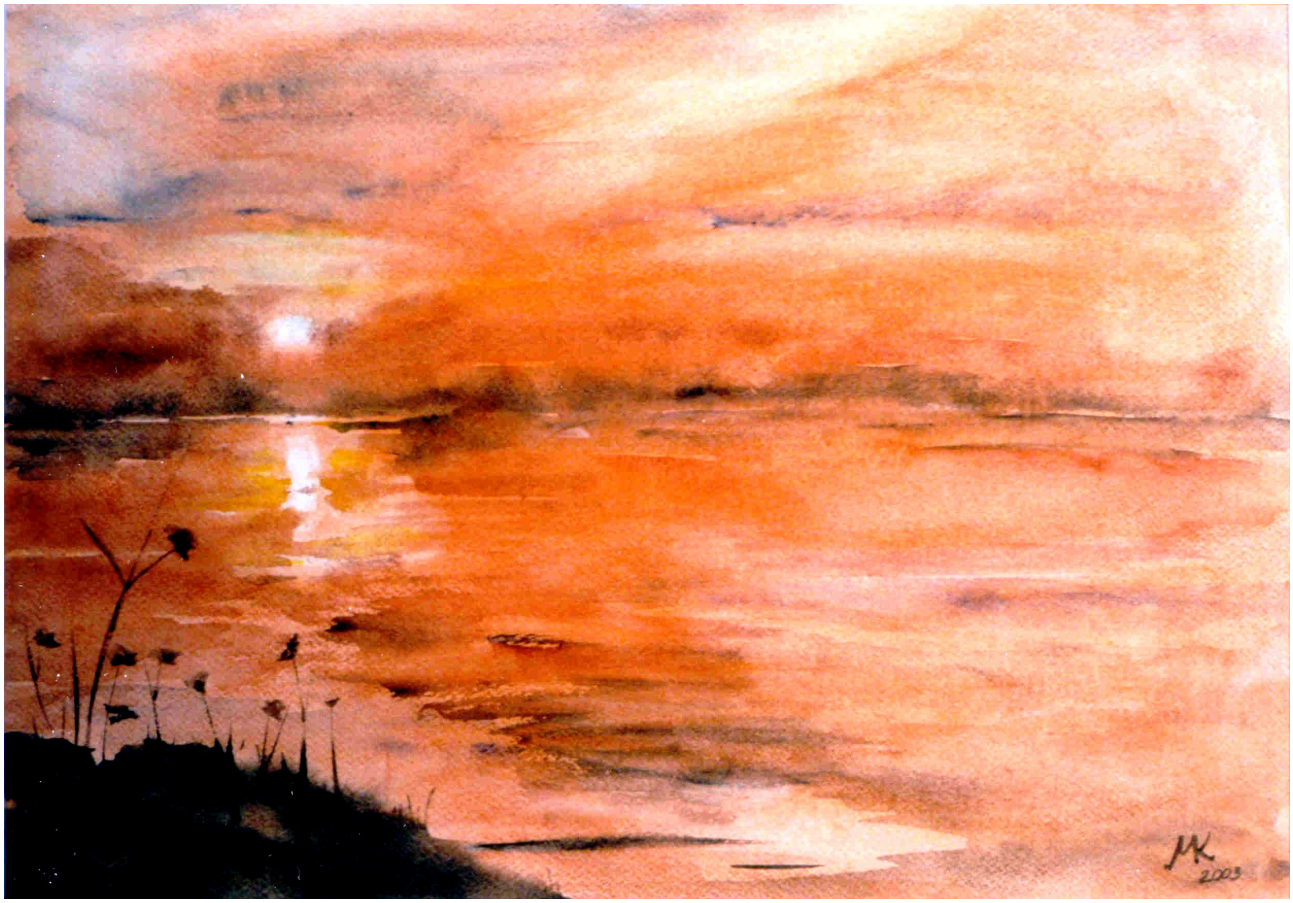

Körforgás-haiku – 3

Életem remény.
Hullámokon zuhanón
élni, kegyelem!

Felhők vonulnak,
piros színben a határ.
Nap nyugszik és kél.

A Csendek csendje
a hófödte hegytetőn
mély álomba hív.

Körforgás-haiku – 4

Novemberi szél
kabátomba felkúszik,
borzongok belé.

Varjak kárognak,
csupasz fák integetnek,
szürkeség honol.

Csöpög az eresz,
lassan tűnik a hó már.
Engedj fel lélek!

Tél után nyár jön?
Fellázadt a természet,
hogy van ez Uram?

Tavasz, s újra hó.
Kék virágot illatoz
szobámban a csend.

Hosszú tél után

Lépkedek a szikrázó napsütésben,
az ágakról záporozó jégszemcsék
talpam alatt ropogva mállanak szét.

Kristálycsillogás, légben úszó szivárvány,
mesés szépségében pompázik a világ,
és megkönnyebbülten felnyújtóznak a fák.

Ballagok csendben s a magányt tűnni látom.
A rövid napok hideg egyhangúságát,
hirtelen, nagy erővel a fény törte át.

Már tervezek, fejem már elkalandozik,
ecset után kapok, tollat ragadok,
és jönnek a sziporkázó gondolatok.

De csitt!

Nyugodjál meg lélek, szívem csendben örülj,
most nem kell rohanni, csak élni a percet,
mely szemnek fényt hoz s a szívnek meleget.

Áldott idő ez, nap melegétől hevülj,
fázó, szürke napokra lelkedet töltsd fel,
dúdolj, s az éltető nap veled énekel.

Téli tó
MK/1998

Télbegubózva

Havas eső esik, jeges szél szitál,
a lefagyott utakon veszélyes menni már.
Hideg ködbe burkolózik, zord arcát mutatja,
mogorván néz az utca vissza rám, s kabátom
sapkám, sálam minden melegével küzdök,
hogy legalább egy kicsi jó derüljön rám.

Hol van a tavasz, hol van a nyár?

Hol vagy kedves nyitnikék, nem hallani téged.
Tavasz hírnöke, hol rejtőzködsz s találtál helyet,
hová eljöjj melengetni fázós szíveket.
És te, kis hóvirág, fehér színű csoda,
bújj elő a hó alól s nézz ránk mosolyogva.
Lesz még tavasz, te már tudod, és látjátok,
csak gondolok rátok, s jönnek a rímek sorba.

Így várom a tavaszt, ilyen reménységgel,
versbe dalolva, vágyó türelemmel.
Hiszen most tél van, milyen idő is lenne más,
jöhet zord idő, deres köd és hófúvás,
a tavasz nem marad el, a Természet erről felel,
a kis cinke is erről énekel, még várni kell, de

Lesz még tavasz!
Lesz még nyár!

MR
2007

Úgy szeretnék

A teremtésben Veled lenni,
madarak dalát hallgatni,
friss zöldedbe burkolózni,
áldott csöndedben
megmártózni,
fényedet magamba szívni,
az eged,
a földed
s minden teremtményed
társa lenni,
a fák, gyökerek hálójában
mégsem elveszni,
az örömben együtt lenni,
a békédben megpihenni,
soha reményvesztettnek,
magányosnak lenni.

Add, hogy sohase feledjem
láthatatlan jelenedben
az életet százszor,
ezerszer megköszönni.

K/99

Hála

Egyetlen Örök Isten! Hallgasd meg tanúságom,
hiszen oly sok minden felgyülemlett bennem,
tartozom vele, bár Te nem várod el azt,
hogy hálámat tenéked kifejezzem.
Hála és kérés, kérés és hála
együtt és külön, párbeszéd Veled,
csendben, de zajban is, csak legyen velem
szelíden figyelő tekinteted.

Békességnek Istene! mindig előttem járj,
ne hagyj árván botorkálni tövisek között,
fordulj felém, biztatóan nézz vissza rám
Követsz?- kérdezd, s én válaszolok: Jövök.

Irgalomnak Istene! Könyörültél, de hányszor!
Reménytelen helyzetekből kimentettél
s bár rossz volt viselni fenyítésed súlyát,
elveszni engem soha nem engedtél.

Kegyelemnek Istene! Megélhettem csodákat,
mert csoda volt mindaz, amit adtál nekem,
felnyitottad szemeimet világodra,
friss színekkel töltötted meg életem.

Gyógyításnak Istene! Lelkem Hozzád menekült,
könyörgésem meghallgattad, erőt adtál,
s mivel Te voltál, ki segíthetett rajtunk,
most már családunkban két kis lurkó ugrál.

Szeretetnek Istene! Áldalak, utadon járva,
Megkötözöttségektől, végre szabadon!
Életem bűneit letéve, hitemet Benned,
tiszta szívvel, örömmel vállalom.